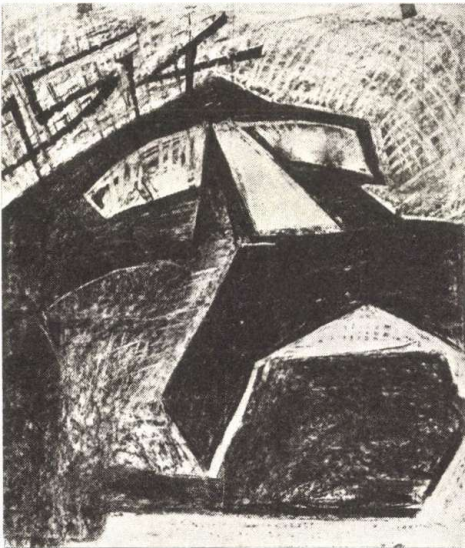

Egy álom

Átmentem a másik szobába.
 (Mi az, hogy *másik*? Az egyik szoba,
 melyből az ajtó a másikba nyílt,
 lényegét tekintve nem létezett.)
 Néhányan már ácsorogtak ott
 félkörfélében hintaszék körül.
 Hátrébb is egy csoport, de kicsodák?
 Verára emlékszem, Vera biztos ott volt,
 duzzadt ajk, könnyes arc,
 Vera s a hintaszék összetartozott,
 jelen lehetett néhány tanítvány is,
 de nem esküdnék meg rá. Miért is
 hulltak ki az arcok? Az arcok
 kifejezése idegeimben ég még,
 kíváncsiság és gyász vegyülete
 (hasonlóság és nem-hasonlóság
 hasonlósága), de a vonások
 nem léteztek lényegüket tekintve.
 A hintaszékben L. Gy. Nagyvenén,
 a megszokott ábrázat a halál
 destruktív átértelmezésében.
 (Nem teljességgé állt már össze ott
 a ráncok térképe, hanem
 külön-külön lógott le minden
 redő s a kifordult ajkon
 a szemölcs holt bogár.)
 Beszélni kezdett. Vagy beszélt már?
 Mindenesetre tudtuk előre,
 hogy beszélni fog, azért gyűltünk össze,
 hogy hallgassuk, amint a halálról...
 a meghalásról... Egyszóval nem a
 szokott témák, hanem maga az élet,
 éppígyiségében, hic et nunc.
 Hanem hát a szavak... A szavakkal
 történt valami. (A hanghordozás
 öreges költészete
 alig csorbult, de baj volt a szavakkal,
 a szavak iskolakerülő diákok,
 illegalitásban és inkognitóban
 bújkáltak a szökevény szavak,
 míg utolérték a tudat kopói.)

Így folyt az utolsó, rendhagyó
szeminárium, az atipikus
hintaszék már elkülönült térben
nem-ringott és a szónak is külön
tere támadt (vagy csak most képzelem ezt,
az álomban a terek összefolynak?)
Egyszer csak megszólalt valaki
a hátsó, formátlan csoportból.
(Ki volt az? Sose láttam. Barna haj,
magas, fiatal, széphomlokú
sofőr vagy filozófus.)
Valami teljesen oda-nem-illőt
mondott (tán nem volt beavatva, tán
akkor jött be a másik szobából, mely
lényegét tekintve nem létezett),
s végetért minden. L. Gy. a mondat
közepén elhallgatott és aztán
nem is beszélt már. (Nem akart? Nem tudott?)
(Mindennek félbe kell maradni.)
Kimerevített nagy totál.
(Csak az a pár idegen szó
röpdösött még, míg le nem szédült
leheletünk mérges permetétől.
Mindörökre így marad ez már,
a hintaszék, az öreg arc,
s mindaz ami befejezhetetlen,
az álom borostyánkővében.

PROHÁSZKA ANTAL: Dózsa